

prima instanță: V. Orîndaș
instanța de apel: N. Cernat, A. Gavrilița, A. Pahopol

Î N C H E I E R E

30 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vladimir Prodan,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Vladimir Prodan împotriva societății comerciale „Steaua Grup” societate cu răspundere limitată cu privire la dizolvarea întreprinderii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Vladimir Prodan și menținută hotărârea judecătoreiei Comerciale de Circumscripție din 25 martie 2014,

c o n s t a ț ă:

La 26 aprilie 2013, Vladimir Prodan a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății comerciale „Steaua Grup” societate cu răspundere limitată.

Cere Vladimir Prodan, dizolvarea societății comerciale SRL „Steaua - Media”, cu sediul în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Tighina 49/3, of.21, în vederea lichidării ei, desemnarea administratorului Societății în calitate de lichidator al acesteia; punerea în sarcina lichidatorului obligației de a prezenta spre publicare în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, în două ediții consecutive, avizul despre lichidarea agentului economic și de a informa în termen de 15 zile fiecare creditor cunoscut despre lichidare și despre termenul de înaintare a creanțelor și transmiterea unei copii de pe hotărârea irevocabilă organului care a efectuat înregistrarea de stat pentru Radierea acesteia.

Ulterior, reclamantul a indicat în calitate de pîrît, persoana juridică a cărei lichidare se solicită, SRL „Steaua Media”, iar SRL „Steaua Grup” a fost indicată ca intervenient.

În motivarea acțiunii a invocat reclamantul, că SRL „Steaua - Media”, cu Sediul în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Tighina 49/3, of. 21, a fost înregistrată la 04.06.2001. Fondatorii societății comerciale menționate au fost: SRL

„Steaua Grup” cu 33,4% din capitalul social; Vladimir Soltan cu 33,3%; Vladimir Prodan cu 33,3%.

Menționează reclamantul că urmare a înstrăinării cotei părți a asociatului Vladimir Soltan, asociați ai societății comerciale citate sunt SRL „Steaua Grup” cu 51% din capitalul social și Vladimir Prodan cu 49%.

Deși la momentul fondării asociației aveau scopuri comune, începînd cu anul 2011 asociatul majoritar SRL „Steaua Grup”, nu a mai participat la adunările generale convocate de cel de al doilea asociat și administratorul Vladimir Prodan și nu a manifestat nici un interes pentru existența societății comerciale citate.

Astfel, la data de 24.05.2011, în adresa SRL „Steaua Grup”, a fost expediată invitația pentru participarea la adunarea generală, în calitate de asociat, numită pentru 03.06.2011 și ordinea de zi, dar asociatul fără motive nu s-a prezentat, deși pe ordinea de zi era propusă analiza situației ulterioare a Companiei și demisia administratorului.

Ulterior, la 09.06.2011, în adresa aceluiași asociat au fost expediate actele indicate care urmau să fie analizate la adunarea generală și modelul procesului-verbal al Adunării Generale în care s-a propus inclusiv retragerea asociatului Vladimir Prodan din societatea menționată, transmiterea cotei părți ale celui alt asociat sau lichidarea companiei. Această scrisoare a rămas fără răspuns.

La 07.11.2012 a fost cerută convocarea adunării generale extraordinare a asociațiilor la care a fost propusă adoptarea hotărîrii de lichidare a SRL „Steaua – Media” și numirea lichidatorului. Motivul convocării adunării a servit inactivitatea pe parcursul a mai mulți ani a societății. Deși în textul invitației a fost indicat expres faptul că neconvocarea sau neexaminarea ordinii de zi propuse va avea ca efect inițierea procedurii de lichidare pe cale judiciară, nici la această adunare nu s-a prezentat asociatul SRL „Steaua Grup”.

De asemenea, la 20.11.2012 a fost solicitată convocarea repetată a adunării generale extraordinare cu aceeași ordine de zi, dar care din nou nu a avut loc din cauza neprezentării asociatului majoritar.

Precizează reclamantul că în astfel de condiții SRL „Steaua – Media” pe parcursul a mai bine de 3 luni, este în imposibilitate să convoace adunarea generală, nu poate decide asupra mai multor probleme inclusiv eliberarea din funcție a administratorului și a contabilei.

Susține reclamantul că în condiții descrise societatea este inactivă, dar totodată este necesar de a întocmi și a prezenta organelor de resort dările de seamă și rapoartele, este necesar de a achita salariul contabilei, suportînd doar inconveniente și prejudicii, motiv pentru care asociatul Prodan Vladimir solicită dizolvarea și lichidarea acesteia.

Prin hotărîrea Judecătoriei Comerciale de Circumscripție din 25 martie 2014, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 22 aprilie 2014, Vladimir Prodan a declarat apel împotriva hotărîrii Judecătoriei Comerciale de Circumscripție din 25 martie 2014, solicitînd casarea hotărîrii cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2014, apelul declarat de Vladimir Prodan a fost respins și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 28 august 2014, Vladimir Prodan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și

hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care să fie dispusă dizolvarea SRL „Steaua – Media” și numirea unui lichidator.

În motivarea recursului a invocat recurentul că decizia instanța de apel este ilegală și neîntemeiată.

Instanța de apel a interpretat în mod eronat legea precum și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În acest sens, indică recurentul că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de dreptul asociatului, prevăzut de art. 59 alin. 3 al Legii cu privire la Societățile cu răspundere limitată, de a cere dizolvarea.

Consideră recurentul eronată afirmația instanței de apel potrivit căreia nu sunt întrunite condițiile inițierii procedurii de lichidare a persoanei juridice, deoarece, art. 81 alin.2 al Legii cu privire la Societățile cu răspundere limitată, nu prevede faptul existenței unei proceduri strict stabilite, ci doar menționează faptul că dizolvarea și lichidarea societății pot fi cerute în cazul în care este imposibilă răscumpărarea sau separarea părții sociale.

Astfel, nu există vre-o prevedere legală care ar obliga asociatul să parcurgă o anumită etapă prealabilă pînă a cere dizolvarea societății al cărui co-fondator este, dacă mai mult de trei luni consecutiv nu poate fi convocată adunarea generală.

De asemenea, invocă recurentul că atît instanța de apel, cît și prima instanță au examinat superficial respectiva cauză.

Indică recurentul că în motivarea deciziei sale, Curtea de Apel, menționează că prin prisma materialelor pricinii și argumentelor apelantului se evidențiază faptul că într-adevăr de către adunarea generală a asociaților se face imposibilă adoptarea hotărîrilor în cursul a 3 luni consecutive, însă cu referire la art.59 din Legea societăților cu răspundere limitată, ținînd cont de prevederile art. 58 alin. 2 al aceleiași legi, Colegiul Civil consideră că inițierea procedurii de lichidare putea fi depusă doar în baza unei hotărîri a asociaților.

Consideră recurentul că Curtea de Apel a făcut referire la prevederile art. 58 alin. 2 al Legii cu răspundere limitată fără să țină cont de faptul că acesta normă nu poate fi nicidecum aplicabilă speței. Instanța nu a ținut cont de faptul că cererea de chemare în judecată este depusă de asociatul minoritar care nu putea convoca adunarea asociaților deja mai bine de 3 ani, motiv pentru care și a solicitat lichidarea companiei pentru a nu suporta și în continuare prejudicii.

Mai indică instanța de apel că din materialele cauzei nu poate fi determinată imposibilitatea de răscumpărare a părții sociale, sau a separării părții sociale, însă susține recurentul că această afirmație este la fel de eronată deoarece în dosar sunt probe care demonstrează faptul că apelantul a încercat să răscumpere partea socială pe care o deține și separarea acestuia din societate.

Examinînd cererea de recurs declarată de Vladimir Prodan, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră

inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizînd argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicînd corect normele de drept material și procedural.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea deciziei instanței de apel.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere

a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel, s-a pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vladimir Prodan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, 433 lit. a), art. 434 alin. (1) și art. 440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de Vladimir Prodan se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță